

може да ны извади отъ съмнѣніе. Отъ еднаж странѣ нека бдимъ да не угасимъ Духъ-тъ Божій, а отъ другаж да не ся прѣльстимъ отъ духъ-тъ на діаволь-тъ.”

Щорхъ, който былъ нетърпѣливъ чело-вѣкъ, слѣдъ малко излѣзлъ отъ Виттембергъ; но Щубнеръ останѣлъ. Отъ усърдно желаніе да събира нововѣрцы, той ходилъ отъ къщѣ на къщѣ, разговарялъ ся съ единъ и другъ, и прѣдумвалъ мнозина да го припознаѣтъ за Божи пророкъ. Той ся прилѣпилъ особенно на Целларія, единъ Швабъ, пріятель на Меланктона, и учитель на едно училище посѣщавано отъ голѣмо число младежы. Целларій, съ слѣпо-то си довѣріе, припозналъ за основны притезанія-та на новы-тъ апостола.

Беспокойст віе-то и затрудненія-та на Меланктона ся увеличавали. Което го смутило, не было толкозь видѣнія-та на Цвикаускы-тъ пророцы, колкото ученіе-то имъ за *Кръщеніе-то*. На Меланктона това ученіе ся виждало разумно, и той мыслилъ че заслужва да ся разгледа, “защото”, забѣлѣжилъ той, “нищо не трѣбва да ся приеме или отхвърли повърхностно.”

Такъвъ былъ духъ-тъ на Реформаціѣ-тъ. Въ колебаніе-то и двоумѣніе-то на Ме-